

ohlasu si myslím, že to má smysl. Je příjemné, že autor pomalu a jistě vniká do našeho rozhlasáckého světa, nachází v něm zalíbení a přislíbil pokračování cyklu i v dalším roce.

Jsem přesvědčen, že kdyby všichni přistupovali k rozhlasové tvorbě s takovým zaujetím, jaké cítím z tebe, nemuseli bychom mít tak silné obavy o budoucnost rozhlasu, tedy ony obavy, které vyvolávají všechny křížovatky, před kterými se veřejnoprávní rozhlas ocitá.

K tomu já můžu jen říct, že mým nejhorším počinem v pokročilém věku je, že mě to pořád baví. Občas přemýšlím, proč je tomu tak. Možná je v tom dvacet let abstinence od rozhlasu, tedy absták, který si člověk později vynahrazuje. Myslím si, že i dnes se najdou trochu blázniví experimentátoři a všichni další, které to taky baví. Posluchači rozhodují, že rozhlas má smysl. Ne všichni mladí si budou chtít skládat svá „rádia na přání“. Ta móda stahování programů z internetu, za kterou jdou dnes mladí, se zatím ještě naplno neprosadila. Je pořád ještě převažující část posluchačů, kteří potřebují klidné spočinutí, kdy nemusí do volby programu příliš aktivně zasahovat a kdy jim nabídka veřejnoprávního rozhlasu stále docela vyhovuje.

Ale budoucnost závisí, jako vždy, na mladých.

Vlado, moc ti děkuju za tento rozhovor.

Mgr. Eva Ješutová

Pavel Pecháček

2. 7. 1940 Praha

Za osudové jsou v naší historii označovány osmičky. Významnou roli sehrály i v životě Pavla Pecháčka. Jeho rodiče po únorovém puči v r. 1948 emigrovali, protože otcí hrozilo zatčení. Setkal se s nimi až po osmnácti letech během dovolené v Jugoslávii. Jeho otec dr. Jaroslav Pecháček byl od r. 1965 ředitelem Svobodné Evropy. Přes značné problémy z toho plynoucí vystudoval P. Pecháček gymnázium a později i režii na DAMU. S Čs. rozhlasem navázal první kontakt v r. 1958 jako externista ve sportovní redakci, v letech 1965–1968 díky uvolňujícím se poměrům působil už coby zaměstnanec jako režisér zpravodajských a publicistických pořadů a pořadů pro mládež. Po srpnové okupaci odešel v září 1968 přes Vídeň do exilu a začal pracovat v Rádiu Svobodná Evropa v Mnichově pod pseudonymem Petr Horák. V r. 1974, kdy došlo v RFE k první vlně propouštění, přešel do Hlasu Ameriky a přesídlil do Washingtonu. Ve VOA používal pseudonym Pavel Skála. V r. 1985 se stal ředitelem čs. vysílání Hlasu Ameriky a zasloužil se o jeho zkvalitnění a zvýšení poslechovosti.

Do Československa se vrátil jako americký občan a zaměstnanec VOA na týden v červenci r. 1986, znovu v únoru a březnu r. 1987, kdy komentoval univerziádu. Podstatně přispěl k tomu, že se česky mluvící reportéři VOA objevovali v Československu regulérně.

Od r. 1989 zastával funkci ředitele československého vysílání RFE v Mnichově. V listopadu 1989 přijel do Prahy už jako ředitel čs. vysílání Svobodné Evropy, aby jejím posluchačům zprostředkoval revoluční dění přímo z Václavského náměstí. Významnou měrou přispěl i k tomu, že v r. 1994 Svobodná Evropa přesídlila z Mnichova do Prahy. Od února 1994 do října r. 2001 vykonával funkci prezidenta RFE. V listopadu 1995 se česká redakce RFE pod vedením Pavla Pecháčka stala sou-

částí Českého rozhlasu jako ČRo 6 – Svobodná Evropa. O šest let později k 31. říjnu 2001 na vlastní žádost z Českého rozhlasu odešel zpět do Svobodné Evropy, kde se stal ředitelem pro české záležitosti a v současnosti působí jako poradce jejího prezidenta.

Vladimír Příkazský
30. 6. 1935 Praha

Vzdělání: gymn. Skalice, okr. Senica, matur. 1953; 1960–1965 Fakulta osvěty a novinářství UK Praha; vyučený horník (1953–1958).

Rozhlas: 1959–1970 red. Pionýrské jitřenky a Mikrofóra; od r. 1990 redaktor Audiostudia ČsRo Praha. Autor rozhl. her pro děti *Kroky, Za pět minut sedm, Jak se nikdo nejmenuje, Zacelená rána, Až bude jednou*. Po r. 1970 psal dále pod cizími jmény – *Zvony, Křeček* aj. V Audiostudiu připravil v r. 1991 cyklus pořadů o politických věznicích 50. let *Osudy*, r. 1992 *Soukromý dotazník pro...* V průběhu srpnového vysílání 1968 byl pověřen úkolem udržovat spojení hlavní budovy (všemi vyklizené a vojsky obsazené) s vysílacími centry.

Jiná působení: jeden z prvních signatářů Charty 77. V letech 1972–1989 pracoval ve Stát. rybářství Praha jako strojník těžkých stav. strojů.

Autor: TV hry (pod cizími jmény) *Obžalovací spis pro dr. Bingera, Vedlejší cesta, Poslední šance*.

redaktor, režisér, publicista a také rozhlasový ředitel a prezident RFE

části Českého rozhlasu jako ČRo 6 – Svobodná Evropa. O šest let později k 31. říjnu 2001 na vlastní žádost z Českého rozhlasu odešel zpět do Svobodné Evropy, kde se stal ředitelem pro české záležitosti a v současnosti působí jako poradce jejího prezidenta.

Za více než půl století práce v rozhlase jsi vystřídal několik rozhlasových stanic a řadu profesí. Na které období své rozhlasové práce vzpomínáš nejraději?

„Vrchol vidím v živém reportování manifestací v listopadu 1989 na Václavském náměstí. Mělo to význam, protože československá TV a Československý rozhlas v těch dnech ještě svobodně nevysílaly a jen Pecháčkovy reportáže přinášely zvukové dění z Václavského náměstí těch dní do celé republiky.“

Když jsi v listopadu 1989 komentoval dění na Václavském náměstí, napadlo Tě, že se do Československa vrátíš natrvalo?

„V té chvíli jsem měl ještě trochu jiné starosti. Bylo teprve před generální slávkou a sametová revoluce dosud neskončila. Já byl dokonce v pátek 24. listopadu chycen Státní Bezpečností a vypovězen z Československa. Ale ten den už padl Jakeš a celé předsednictvo, bylo vyhráno.“

Jak ses „aklimatizoval“ v českých poměrech po svém návratu z exilu a jak Tě přijali bývalí kolegové?

„Přijali mne výborně. Aklimatizace musela být vzhledem k vývoji poměrů blesková. V zahraničí se tehdy v mnoha ohledech vysílalo jinak, takže na dlouhé úvahy nebyl čas. V Mnichově jsme vzápětí měli na stáží desítky mladých českých a slovenských novinářů.“

RECENZE

MgA. Jiří Hraše

PhDr. Václav Smítka: Eseje o člověku

Václav Smítka má letos půlkulaté výročí, narodil se v květnu 1935. Vystudoval na FF UK filozofii, psychologii, estetiku a teorii umění. V roce 1959 nastoupil do rozhlasu a působil 12 let ve studijním oddělení, do r. 1971. Jeho zájmem tu byla „zejména oblast estetiky a teorie umění aplikovaná na rozhlasovou hru úpravami literárních předloh“. Jeho poslední texty rozhlasových analýz (vydané ovšem až po listopadu) byly: Vysílání (legálního) Čs. rozhlasu 21. – 27. srpna 1968 a Rozhlasové pořady „Živá slova“ a „Nedělní zahraničněpolitická poznámka“ v období leden – srpen 1968.

Od roku 1973 pracoval v psychiatrické léčebně v Praze Bohnicích, na přelomu 90. let odešel do důchodu. Vydal tři knihy básní, čtvrtá je na cestě. Tématem jsou v nich často „příběhy starých lidí, bolest z nemožnosti“. Předcházela je r. 1988 originální kniha – koláž z materiálů „klinické kasuistiky, poezie a výtvarného experimentu (s ilustracemi pacientů)“ – Archeologie lidských životů. Smítkovy texty charakterizoval básník Andrej Stankovič jako „mnohdy syrové, kruté, ale zároveň měkké, až něžně lyrické, protože se zabírají posledními věcmi člověka. ...Jde o texty kvalitní, i když často tvrdé jako je stáří samo.“

Nyní vyšel další svazek z pera Václava Smítky. Je to soubor úvah gerontopsychologických a gerontopsychiatrických Eseje o člověku (Archeologie lidských životů II). Byly vesměs původně otištěny v odborných a popularizačních časopisech a adresovány lékařům a zdravotnickému personálu. Celek tohoto souboru dává vyniknout skutečnosti, jak předvídatě vnáší autor téma stáří do naší společnosti, té, která stáří přehlíží, ačkoliv vůči hledně stárne. Jestliže v dobách rozhlasových užíval pro uchopení estetické a uměnovědné problematiky poznatky psychologicko-psychiatrické, v dobách porozhla-

sových se k problematice psychologické a gerontopsychologické zhusta probíjí poznatky filozoficko-estetickými. Tak např. „se stvrzuje myšlenka po primárnosti smyslového nonverbálního počínání i se všemi komplikacemi, které stáří přináší: poruchy zraku, sluchu aj. Jakkoliv činnost – pletení, vyhotovení nejrůznějších výtvarných kresek z různých materiálů, kreslení, malování a mnohé jiné činnosti završené skutečným výtvozem je jak informací o úpadku, tak – často velmi překvapivou – informací o uchování vkusu, studu a obnovujícím se smyslu pro estetické a etické hodnoty“.

Promítneme-li si do rozsáhlé množiny starých obyvatel výše (také rozsáhlou) rozhlasových posluchačů, uvědomíme si nepochybně význam rozhlasového vysílání pro vyšší věk od pořadů více či méně počítajících se starším konzumentem přes nejrůznější soutěžní otázky až po cykly lidských osudů.

„Moudrost stáří není normou, není fyzikálně či biologicky konstalovaným faktem, ale jde o svéráznou představu, do jisté míry – a snad i do nemalé míry – v dnešních časech zčásti iluzorní, mýtickou. Moudrost stáří v současnosti nespočívá v univerzálním poselství o světě, o místu člověka v něm, v poučení o profesi apod., ale spočívá v předávání takových postojů k životu a k hodnotám, které jsou životu adekvátní.“

150 stránek Smítkovy knížky se obírá myšlenkami osobností jako byli Sapfó, antičtí filozofové, Erasmus Rotterdamský, Oscar Wilde, Masaryk aj., věnuje se otázkám vztahu starého člověka a terapeuta, bolesti, utrpení a osamělosti, estetickým a etickým problémům ve stáří, popisu zážitku smrti, sebevraždě nebo mýtu stáří. Publikace dokládá, jak to napsala Jiřina Šiklová, že „Václav Smítka je renesanční člověk, který spojuje poznatky různých vědních disciplín a vidí v diferencích celek“.

MgA. Jiří Hraše

Osudy Věry Štovičkové-Heroldové zejména z afrického kontinentu

Narozena 3. 11. 1930 Praha

redaktorka zpravodajství ČsRo 1949–1951,

redaktorka a komentátorka redakce mezinárodního života 1951–1970, v tom od 1960 dopisovatelka pro africkou oblast, aktivní účastnice Pražského jara a srpnového vysílání, poté pracovnice Náprstkova muzea a skladová technicko-hospodářská pracovnice.

Vydala pět knih s africkou tematikou, působí jako překladatelka.

Osudy Věry Štovičkové v knížce „Po světě s mikrofonem“ nabízejí četbu dvojím způsobem: jako sled zajímavých situací a jako souvislosti dramatických událostí.

Z protektorátního mládí je vzpomínka na fenečku Muminu, s kterou Věra chodila na procházku, když její majitelka slečna Lucie dostala židovskou hvězdu a do parku se psem nesměla. Jedné noci musela odejít slečna Lucie bez naděje na návrat a Mumina čekala u Štovičků za dveřmi s vodítkem na klíče. Tak se stala jezevčička

členem domácnosti. Na udání přišli gestapáci pátrat po židovském majetku, který slečna Lucie neměla, a fackovali a vyslychali. Pes válku přežil. Ze zážitku vyplynulo toto mravní naučení: „Tehdy jsem netušila, že tato drobná příhoda se stane jednou z klíčových událostí mého života. Nečekaně, ještě před vstupem do života dospělých, jsem si musela vyjasnit, co to znamená, když je někdo Žid, když je někdo jiné rasy, a vůbec, když je jakkoli jinaký. Později jsem to měla v Africe či Arábii, jako když to najdu. Nebyla jsem zatížena představou pře-

vahy své rasy, barvy či víry a byla jsem všude, kam mě rozhlas poslal, mezi lidmi doma.“

Absolventka měšťanky si sama vyjednala a proti rodinným představám vybojovala přechod na gymnázium a po maturitě (a brigádě v rozhlasové knihovně) nastoupila r. 1949 se skupinou stejných zelenáčů, kteří měli svým množstvím nahradit nedobrovolně odcházející elitu redaktorů – F. K. Zemany, Wenigy, Růty a inženýry Techniky. Ti rozhlasoví kandrdasové měli jedno štěstí: František Gel, vzdálený od rozhlasové práce, je dostal do výchovné péče. A on je skutečně – od společenského chování po formulaci zprávy – vychovával. Když jednou Věra Štovičková „zpracovala“ zprávu Četky, že v Botanické zahradě vykvetla Viktorie královská, zeptal se jí Gel, zda zná, co to je, a pak ji odvedl k pramenům v oddělení dokumentace. S plnou stránkou poznámek psala pak zprávu znovu, ale ve stejném rozsahu. „Sama jsem tehdy užasla nad tím, jak byla ta zpráva úplně jiná.“

Po dvou letech ve zpravodajské směně postoupila mladá redaktorka – díky originální znalosti, totiž francouzštině – do zahraniční redakce neboli (pozdějším názvem) redakce mezinárodního života. Dostalo se jí cti zhlédnout velkou stavbu komunismu – Volžsko-donský kanál. A to tak, že se jím – s výpravou Čedoku – směla zdarma projet výměnou za tlumočnické služby výpravě. Bylo to překládání leninských expozičních ve všech městech po celé trase řeky Volhy, až loď dojela ke slavné stavbě a zastavila. A stála až do tmy. Poté, kdy všechna světla na kanále (dle možností i na lodi) zhasla, loď zvolna proplovala tmou. „Chvilí trvalo, než jsem pochopila, že příčinou té redukce osvětlení jsem byla já osobně. Hlášení, že na palubě je novinářka, se tehdy v táboře míru a socialismu automaticky četlo jako ´na palubě je špiónka´, a tudíž bylo třeba provést veškerá bezpečnostní opatření. Čert vem československo-sovětské přátelství – zhasnulím světel jsem byla zneškodněna a reportáž z cesty po volžsko-donském kanálu nezbyvalo než opět opsat z Ogoňku.“

Jednoho dne byla vyslána na pár dní do Varšavy s důležitým, ale nepojmenovaným úkolem na významnou, ale tajnou akci. Na přístupné recepce před vlastní tajnou akcí si Věra zavařila: odmítla stakan vodky, a tak se málem nazítří nedostala na tu veledůležitou událost. Vše dobře dopadlo, a tak byla svědkyní založení Varšavské smlouvy. Později byla ještě ve Varšavě dva roky na stáži, výměnou za polského kolegu v Praze. Díky polským kolegům se dostávala i na „méně přístupná“ místa. Tak se stalo, že poctivě napsala i odeslala reportáž z Pomořanska – z míst, která střídavě patřila Polsku a Německu, a o lidech, kteří se odmítali hlásit k některé z obou národností. Reportáž „se v radiu nikdy nevysílala. Vyšla v nejtajnější části monitoru, pouze pro zsvěcené“. Prostředí v redakci polského rozhlasu i setkání s polskými vězni gulagu ve Vorkutě vydatně posunuly politickou orientaci mladé redaktorky od manifestačních bratrských vztahů k realitě.

Za ty polské roky se změnila nejen redaktorka, ale zároveň i její pražská redakce. Postupně do ní vstupovali Čermák, Dienstbier, Dobrovský, Jírů, Petránek, Ruppelt a posléze Milan Weiner jako hlava tohoto (budoucího, jeho zásluhou) kolektivu. Pro jeho řízení redakce byl charakteristický případ „dvaadvacítka“, jakéhosi přehledu (nebo odpadu?) zpravodajství dne s nejmenší poslechovostí. Weiner ji získal pro svoji redakci a vysílání ve 22 hodin se postupně stávalo a stalo klenotem komentovaného zpravodajství. Také proto, že Weiner dosáhl

toho, že zprávy agentur Reuter a APF začaly chodit linkou přímo do redakce. Z informovanosti vyrůstala kvalitní komentářů ... a dobrá pověst dvaadvacítky.

Francouzština opět nezklamala: paní Věra počala obhospodařovat frankofonní oblast. Aktuální se stávala problematika africká. Afrika je její láska. A tak se jí s radostí začala věnovat. Zpočátku „měla poměrně volnou ruku, neboť stranická linie ´na Afriku´ nebyla ještě stanovena, a tak jí nebylo třeba obcházet.“ Africké kolonie začaly usilovat o svoji nezávislost: „Psal se africký rok jedna. Hřmění z Afriky bylo slyšet na celém světě.“ Poslat tam ženskou? Ale nebyl jiný kandidát a zájemce, a tak jela do Afriky redaktorka. Jak pravila zaměstnanecká smlouva: samostatná redaktorka-komentátorka a zahraniční zpravodajka. V dodatku ke smlouvě (z 5. 12. 1960) je formulován rozsah povinností: „Sledovat situaci v Africe na jih od čáry Somálsko, Etiopie, Súdán a arabské země Severní Afriky a hlavně v místě stálého působení, tj. v Guineji, dále Kongu (Leopoldville), v Ghaně, Mali, Senegalu, Mauretánii, Siera Leone, Liberii, Ubangi Šari (poznámka JH: dnešní Středoafrická republika), Nigérii (obě), Togu a v portugalských a britských koloniích.“ Jako vybavení se zaznamenává: přenosný magnetofon, stacionární magnetofon („na kterém si budete moci stříhat a upravovat“), radiopřijímač, osobní vůz čs. značky.

Později se ukázalo jako efektivnější do různých afrických zemí cestovat z Prahy, nežli utrácet za stálý pobyt v jedné z nich a za cesty odtud po celé Africe. Na počátku byl ale stálý pobyt v Konakry a romantické výjezdy do vnitrozemí. Za jedné cesty do pralesní oblasti byla redaktorka ubytována v důstojnickém domku domorodých kasáren. „Jednou se stalo, že organizace selhala a já se nemohla večer vrátit do kasáren. Zůstala jsem třičet ve vesnici, chvíli jsem váhala a pak jsem požádala náčelníka, jestli bych u nich mohla přespat. Náčelník to vyřešil jednoduše. Zavolal svou druhou ženu, řekl jí, aby pro jednou šla spát do chaty k první ženě, a do té její chaty mě zavedl. Samozřejmě, že chata neměla dveře na klíč a samozřejmě že tam za celou noc nikdo ani hlavu nestrčil. Bílá žena byla hostem...“

Byla to doba po smrti Stalina, který plánoval válku s kapitalismem, doba Chruščova, který naopak vyhlásil jinou politiku vůči periferii kapitalistického světa, kde „vznikají nové státy, tak řečené rozvojové země, které můžeme my, socialistické země, masivní pomocí získat na svou stranu jako zálohu...“ Střetnutí dvou protichůdných masivních pomoci proměnilo Afriku v bojiště studené války. Tím naléhavější to bylo působiště zahraničních korespondentů. A tak se československá korespondentka postupně seznámila po Guineji s Ghanou, Zanzibarem (tvořícím po čase s Tanganikou stát Tanzánií), Keňou prezidenta Kenyatty, Kongem Moise Tschombeho, Jemenem, Madagaskarem, Etiopií, Lybií. Do Afriky paní Věra nejela bez zkušeností a mnohé si na místě ověřila: „Nebylo třeba dlouhých let praxe, abych se utvrdila v tom, že plát se máme na ty věci, které jinde zjistit nelze. Také je dobré předem si vyjasnit, co vlastně se chci dozvědět nad to, co je známo.“ Tím spíše, „že zpovídaný ochotněji debatuje s novinářem informovaným, a když ho rozhovor zaujme, rozhovoří se i o věcech, o nichž původně mluvit nehodlal.“

Ve všech zemích sbírala paní Věra zážitky dílčí i zásadní, charakteristické pro dané území a nejen pro danou chvíli. Ve vzpomínkách z toho vychází neuvěřitelně pestrá směs náhod, komplikací a i nečekaných výsadek. Třeba náhlá cesta znovu do popsané už Etiopie.

„Máme před sebou velkou událost světového významu, která se bude pro nás novináře skládat zejména z nekonečných hodin nejnudnějšího čekání – což je z novinářského hlediska vlastní všem velkým událostem světového významu bez výjimky.“ Tenkrát šlo o založení nadějně (tenkrát) Organizace africké jednoty.

Bylo to později v Lybii, když se pražské redaktorce podařilo na tranzistorovém přijímači vyladit Prahu. „Dovzvěděla jsem se, že v Parku Julia Fučíka mluvil Josef Smrkovský a začalo Pražské jaro.“ Zamířila obratem do Prahy. „Weinerova redakce mezinárodního života, jak se oficiálně jmenovala, se v té chvíli dostávala do čela rozhlasového Pražského jara.“ A události roku osmašedesátého, tolikrát už vykládané, jsou napsány osobitým pohledem: „Píšu vlastní vzpomínky a nikoli kroniku doby.“ Události pointyvenční probíhaly vlastním spádem: „Ještě než mě rozhlas definitivně vyhodil, zapůjčil mě Jablonexu do role jakéhosi šéfa protokolu (rozuměj dívky pro všechno) do výstavního pavilonu v naději, že v Kanadě požádám o emigraci, a sama se tak usvědčím.“ Byl to báječný půlrok, najednou oáza klidu po čase napětí a úzkostí. Občas jsem nějakého VIP provedla po překrásné šperkařské expozici ... Cizina tehdy bezprostředně po invazi Čechy a Slováky litovala, a tak i mně nabídlo několik televizních stanic zaměstnání, abych se nemusela vracet. Na ambasádě mi zase usilovně nabízelí prodloužení víza – rovněž proto, abych se nevrátila. Vrátila jsem se hned poté, co výstava skončila.“

Na čas – po odchodu z rozhlasu – paní Věra získala zaměstnání v Náprstkově muzeu. Čekaly ji tu dvě události jejího osudu: práce na překladu knihy J. B. Frazera spolu s Erichem Heroldem, vystudovaným indologem a expertem na asijskou a africkou materiální kulturu (teh-

dy už sesazeným ředitelem muzea), a nastoupení společného života s ním. „Poprvé v životě jsem potkala muže, k němuž jsem obdivně vzhlížela, jehož jsem si hluboce vážila, od něhož jsem ochotně přijímala uznání i výtku. On mne respektoval, nikdy se nezapomněl zeptat na můj názor, a když se lišil od jeho, tak znovu uvažoval; ocenil to, co jsem byla ochotna pro svou práci podstoupit, a zároveň pochopil, že beru vážně každou práci.“

Pak – tak říkajíc po sezoně – přišli na nápad: „Ještě než se normalizační poměry totálně zhoršily, začali jsme bláhově pracovat na knize, která samozřejmě už nestačila vyjít.“ Byla to kniha Africké lásky, africká manželství, v níž zpracovali párové figury afrických fezbábů. Erich Herold komentoval reprodukováné exponáty a Věra Štovičková k nim shledávala příklady a doklady domorodé slovesnosti, jak je zaznamenali překvapení cestovatelé a pohoršení misionáři. Knihu paní Věra po smrti manžela dokončila a po sametovém přelomu vydala, ale v chaosu dní kniha zapadla. Snad se dočká nového vydání.

Návrat do rozhlasu z odstupu dvaceti let paní Věru nelákal. „Matně si vzpomínám, že jsem jednou, když jsem sjížděla dolů páternosterem, viděla v mezipatře u jídelny nápis, něco jako Pryč nebo Ven s komunisty. Můj bože, kdo koho to tehdy chtěl vyhánět?“

Věra Štovičková-Heroldová

PO SVĚTĚ S MIKROFONEM

Vydal Radioservis, Praha 2009, v edici Osudy

Redakce přeje autorce k blížícímu se jubileu všechno dobré.

DO ČÍSLA PŘISPĚLI

JUDr. Beneš Marek, právní referát Kanceláře GŘ ČRo

Mgr. et Mgr. Božena Baluchová, (doktorandka), Fakulta masmediální komunikace UCM v Trnave, SR

Čepelka Miloň, rozhlasový redaktor, autor, herec Divadla Jára Cimrmana

Černý Tomáš, redaktor slovesného vysílání, ČRo 2 – Praha

Mgr. Duhan Peter, prozatímní ředitel ČRo

PhDr. Janečková Bronislava, redaktorka, dokumentaristka, ČRo

Mgr. Ješutová Eva, historička, vedoucí Archivních a programových fondů ČRo

Kolek Radím, vedoucí fondu hudebnin Archivních a programových fondů ČRo

PhDr. Kolářová Bohuslava, redaktorka, Archivní a programové fondy ČRo

Konrádová Jarmila, dramaturgyně, publicistka, vedoucí slovesného útvaru, ČRo 3 – Vltava

PhDr. Malina Karel, sportovní redaktor a reportér ČsRo a ČRo

MgA. Hraše Jiří, rozhlasový režisér a pedagog. Soustavně se zabývá problematikou rozhlasové teorie a historie, věnuje se problematice hlasové realizace

Mgr. Bělohavý Václav, redaktor, dříve v redakci pro děti a mládež, později zpravodajský a poté hudební redaktor ČRo Ostrava

Mgr. Hubička Jiří, dramaturg, překladatel, autor, redaktor, Archivní a programové fondy ČRo

Ing. Oweyssi Ruzbeh, Ing., intendant, Úsek programu ČRo

Rožánek Filip, redaktor ČRo On line

Růžicková Jarmila, tajemnice ředitele ČRo Brno

Rykl Milan, redaktor ČsRo a ČRo

Vaculík Ondřej, redaktor, šéfredaktor teoretické revue Svět rozhlasu

Vašatová Jana, hudební redaktorka ČRo 3 – Vltava

Ing. Zdražil Martin, ředitel Úseku techniky ČRo

Mgr. Zemančíková Alena, dramaturgyně, spisovatelka a publicistka, redaktorka RRHD, ČRo 3 – Vltava

Svět rozhlasu č. 23

Bulletin o rozhlasové práci

vydává Český rozhlas

odbor Archivních a programových fondů, Vinohradská 12, 120 99 Praha 2

Redakční rada:

Ondřej Vaculík, předseda

Jakub Čížek, Jiří Hraše, Jiří Hubička, Dagmar Jaklová, Eva Ješutová,
Bohuslava Kolářová, Josef Maršík, Ruzbeh Oweysi, Vladimír Prkaský,
Šárka Šavrdová, Martin Zadražil, členové

K vydání připravili: Bohuslava Kolářová, Jiří Hraše, Kamila Hugrová,
Dagmar Jaklová, Marcela Benešová

Červenec 2010

ISSN 1213-3817